

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3900/2019
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Живановић, адвокат из ..., против туженог Greenet ДОО из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 1665/19 од 14.08.2019. године, у седници од 18.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 1665/19 од 14.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1. 204/18 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име накнаде штете због неисплаћене зараде у периоду од 01.01.2016. године до 31.07.2016. године исплати укупно 49.174,74 динара, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете на име неисплаћене зараде преко износа досуђених ставом првим изреке. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 1665/19 од 14.08.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени накнади штету на име неисплаћене зараде за период од 01.01.2016. године до 31.07.2016. године, укупно 49.174,74 динара, у појединачним месечним износима наведеним изреком са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.600,00 динара. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 52.450,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка због којих се ревизија може поднети у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на неодређено време на радном месту шефа локала у ..., до 12.07.2016. године када му је престао радни однос због повреде радне обавезе. Уговором о раду од 09.09.2014. године, уговорено је да тужилац ради пуно радно време од 40 часова недељно, односно 8 радних сати дневно. Одлуком туженог о распореду радног времена од 12.05.2015. године утврђено је радно време код туженог у периоду од понедељка до суботе од 7,00 до 15,00 часова, а недељом од 8,00 до 13,00 часова. Утврђено је да је у спорном периоду 2016. године поред тужиоца радила још само једна запослена, па се током викенда тужилац ангажовао на пословима продаје кафе ван његовог радног времена, што је утврђено исказима сведока. Тужилац је у овој парници тражио накнаду штете у виду неисплаћене зараде за период када је радио ван радног времена, чија висина је утврђена налазом и мишљењем вештака.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде штете на име неисплаћене зараде у периоду од 01.01.2016. године до 31.07.2016. године.

Према члану 53. Закона о раду, запослени је на захтев послодавца дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који је планиран (прековремени рад), који не може трајати дуже од 8 часова недељно, а запослени не може да ради дуже од 12 часова дневно укључујући и прековремени рад. Према члану 57. Закона о раду, послодавац може извршити прераспodelу радног времена када то захтева природа делатности, организација рада, боље коришћење средстава рада, рационалније коришћење радног времена и извршење одређеног посла у утврђеним роковима. Прераспodelа радног времена врши се тако да укупно радно време запосленог у периоду од 6 месеци у току календарске године у просеку не буде дуже од уговореног радног времена запосленог. Запослени се може сагласити да у прераспodelи радног времена ради у просеку дуже од просечног радног времена, у ком случају се часови рада обрачунавају и исплаћују као прековремени рад. У случају прераспodelе радног времена, радно време не може да траје дуже од 60 часова недељно.

Из наведених законских одредаба произилази да послодавац може одлуком извршити прераспodelу радног времена када то захтева природа делатности, и из осталих законских разлога, с тим што другостепени суд правилно закључује да

запослени мора бити обавештен о постојању потребе за прерасподелом радног времена, те да тужилац није могао самоиницијативно вршити распоред послова и прерасподелу радног времена, а из закљученог уговора о раду произилази да је тужиоцу уговорено пуно радно време од 40 часова недељно, односно 8 радних сати дневно, па није постојала његова обавеза обављања рада преко овако уговореног радног времена. С обзиром на наведено, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда у усвајајућем делу преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Супротно ревизијским наводима, побијаном другостепеном пресудом није одлучивано само о жалби тужиоца већ и о жалби туженог, па је другостепена пресуда могла бити донета у корист туженог. Наводима ревизије не доводи се у сумњу утврђено чињенично стање, које се не разликује од чињеничног стања утврђеног у првостепеној пресуди. Пресуде Европског суда за људска права на које се тужилац у ревизији позива нису од значаја за другачије пресуђење у овој парници, јер се не односе на исти чињенични и правни основ као побијана пресуда.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић